

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 21, 2018

Nummer 21, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:729](#) 18-05-2018

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:1151](#) 16-05-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:4396](#) 15-05-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:2110](#) 15-05-2018

werknemer/werkgeefster

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2018:2238](#) 18-05-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:2124](#) 17-05-2018

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2018:3876](#) 17-05-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:1712](#) 16-05-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:3295](#) 15-05-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:3296](#) 15-05-2018

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2018:5115](#) 25-04-2018

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2018:83](#) 05-02-2018

RECHTSPRAAK

Letsel na ongeval met zeilboot. De limiet zoals neergelegd in artikel 8:983 lid 1 BW levert geen strijd op met artikel 1 EP EVRM. Wetgeving dient op grond van dit artikel te voldoen aan een 'fair balance' tussen de gebruikte middelen en het daarmee gediende doel. Indien het om wetgeving gaat, komt aan de wetgever een ruime beoordelingsvrijheid toe. Geen gronden voor het buiten toepassing laten van artikel 8:983 lid 1 BW.

In 2007 heeft eiser met een aantal bekenden een zeiltocht gemaakt. Tijdens de tocht is, tijdens of vlak na het uitvoeren van een gijpmanoeuvre, de giek van het schip over een lengte van vier meter gebroken en op (onder anderen) eiser terechtgekomen, waardoor deze ernstig en blijvend letsel heeft opgelopen. Eiser heeft betrokkene, de eigenaar van het schip, aansprakelijk gesteld voor zijn schade. Allianz, de aansprakelijkheidsverzekeraar van het schip, heeft aansprakelijkheid van het ongeval erkend en heeft aan eiser en de anderen een bedrag van € 137.000 betaald. Het bedrag van € 137.000 is de aansprakelijkheidslimiet die geldt op grond van artikel 8:983 lid 1 BW in verbinding met de daarin bedoelde algemene maatregel van bestuur (Besluit van 11 maart 1991, *Stb.* 1991, 108). De schade van eiser komt ver boven deze limiet uit.

Eiser vordert in deze procedure van Allianz vergoeding van de volledige schade ten gevolge van het ongeval. De rechtbank heeft de vordering afgewezen en het hof heeft de vordering toegewezen en Allianz veroordeeld tot betaling van € 61.787. Daartoe overwoog het hof onder andere dat de aansprakelijkheidslimiet van € 137.000 in de loop van de jaren ruimschoots is achterhaald door het ontbreken van (minimaal) enige inflatiecorrectie, terwijl andere aansprakelijkheidslimieten binnen het vervoersrecht wel zijn verhoogd, alsmede het ernstige letsel dat eiser bij het ongeval heeft opgelopen en de ingrijpende gevolgen daarvan voor zijn persoonlijk leven en zijn financiële situatie. Er is daarom geen sprake van een 'fair balance' tussen het algemeen belang bij het handhaven van de limiet enerzijds en de bescherming van de individuele rechten van eiser anderzijds.

Door eiser wordt in cassatie opgekomen tegen het oordeel van het hof dat de

aansprakelijkheidslimiet van artikel 8:983 lid 1 BW geheel, althans tot een hoger bedrag, buiten toepassing had moeten worden gelaten. Volgens eiser is de aansprakelijkheidslimiet in strijd met artikel 1 EP EVRM. Het middel neemt daarbij tot uitgangspunt dat het recht op volledige schadevergoeding door deze bepaling wordt gewaarborgd. Het betoogt dat, anders dan het hof heeft geoordeeld, in dit geval in het geheel geen *fair balance* bestaat tussen het algemene belang dat is betrokken bij het bestaan van de onderhavige limiet, en het betrokken individuele belang van eiser, zodat de inbreuk die de limiet maakt op de eigendom van eiser, niet gerechtvaardigd is overeenkomstig de maatstaven van de rechtspraak van het EHRM.

De Hoge Raad overweegt dat artikel 1 EP EVRM alleen van toepassing is indien sprake is van eigendom. Daarvan is in ieder geval sprake als het gaat om bestaande rechten of aanspraken waarvan mag worden aangenomen dat ten minste een voldoende rechtsgrond bestaat. Of aan laatstgenoemd vereiste is voldaan, moet worden bepaald aan de hand van het nationale recht. Volgens de Hoge Raad maakt het voor de uitkomst van de zaak niet uit of, ingeval het nationale recht het recht op schadevergoeding beperkt, geen sprake is van een inbreuk op het recht op eigendom als bedoeld in artikel 1 EP EVRM, omdat in dat geval naar nationaal recht uitsluitend een beperkt recht op schadevergoeding bestaat, en er dus geen '*legitimate expectation*' kan (hebben) bestaan dat een meeromvattend recht op schadevergoeding zou kunnen worden gerealiseerd. Of dat wel degelijk sprake is van een inbreuk, omdat het in beginsel naar nationaal Nederlands recht bestaande recht op schadevergoeding door de wettelijke aansprakelijkheidslimiet wordt beperkt. Wordt aangenomen dat het recht op volledige schadevergoeding in beginsel door artikel 1 EP EVRM wordt gewaarborgd, dan moet de bepaling van artikel 8:983 lid 1 BW voldoen aan de eis van een *fair balance* die volgens de rechtspraak van het EHRM uit artikel 1 EP EVRM voortvloeit. Die eis houdt in dat een redelijke mate van evenredigheid moet bestaan tussen (de nadelen van) de gebruikte middelen en het daarmee gediende doel. Het oordeel ter zake is, indien het om wetgeving gaat, aan de wetgever, die daarbij in beginsel een '*wide margin of appreciation*' toekomt (HR 16 november 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD5493, r.o. 6.2.2, NJ 2002/469 (*NVV c.s./Staat*)). Zoals uit het in r.o. 3.5.1-3.5.7 overwogene blijkt, wordt het zowel internationaal als nationaal, om de hiervoor in r.o. 3.5.1 bedoelde redenen, in het algemeen belang geboden geacht dat de aansprakelijkheid van de vervoerder beperkt is of kan worden beperkt, ook in het geval van dood of letsel van de reiziger. Reeds hierom kan niet worden gezegd dat de wetgever niet tot de bepaling van artikel 8:983 lid 1 BW heeft kunnen komen. Voor het buiten toepassing laten van artikel 8:983 lid 1 BW bestaat dus geen grond. Het cassatieberoep wordt verworpen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-05-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:729

Zaaknummer: 16/06017

Rechters: E.J. Numann, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, T.H. den Tanja-van Broek en C.E. du Perron

Advocaten: A.C. van Schaick en B.T.M. van der Wiel

Wetsartikelen: 8:983 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontucht met een 12-jarig meisje. Gedeeltelijke toewijzing gevorderde vergoeding voor immateriële schade (€ 2.000). Slachtoffer heeft pijn en letsel ondervonden als gevolg van het voorval, psychische schade is volgens de rechtbank aannemelijk.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 18-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2018:2238

Zaaknummer: 05/881811-16

Rechters: C.E.W. van de Sande, P.C. Quak en G.W.B. Heijmans

Advocaten: M.T. Lamers

Wetsartikelen: 246 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mensenhandel en ontucht. Gedeeltelijke toewijzing vorderingen benadeelde partijen. € 5.000 voor slachtoffer van ontucht en mensenhandel en € 2.000 voor slachtoffer mensenhandel.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2018:3876

Zaaknummer: 10/750113-17

Rechters: A.M.H. Geerars, K. Bakker en W.J. Loorbach

Advocaten: L.M.E. Kleczewski

Wetsartikelen: 245 Sr en 273f Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling mishandeling van tien van de negentien kinderen door vader. Aantal kinderen heeft zich gevoegd en vordert een immateriële schadevergoeding. Gedeeltelijke toewijzing van vorderingen (€ 3.500 en € 2.500).

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:2124

Zaaknummer: 16/700187-16

Rechters: J. Ebbens, J.G. van Ommeren en O.P. van Tricht

Advocaten: J.W.D. Roozemon

Wetsartikelen: 300 Sr en 304 Sr

RECHTSPRAAK

Vordering tot vergoeding van immateriële schade door nabestaanden van het slachtoffer wegens het door de veroordeelde langdurig zwijgen over de moord en verkrachting van het slachtoffer en de aantasting van de nagedachtenis van het slachtoffer. Geen anticipatie op het inmiddels aangenomen wetsvoorstel tot vergoeding van affectieschade.

In de nacht van 30 april 1999 is X verkracht en vermoord in een weiland. In de ochtend van 1 mei 1999 werd haar grotendeels ontklede lichaam door haar vader en broer in een weiland aangetroffen. Gedaagde is in 2013 door de Rechtbank Noord-Nederland veroordeeld wegens de moord en verkrachting van X. Eiseressen, de oudere zussen van X, vorderen in deze procedure voor recht te verklaren dat gedaagde door te zwijgen over de moord en verkrachting van X onrechtmatig heeft gehandeld jegens eiseressen. Voorts wordt een verklaring voor recht gevorderd dat gedaagde de nagedachtenis aan X heeft aangetast in de zin van artikel 6:106 lid 1 onder c BW en een veroordeling van gedaagde tot betaling aan eiseressen van eenieder een bedrag van € 20.500. Eiseressen hebben – samengevat – het volgende aan hun vorderingen ten grondslag gelegd. Gedaagde heeft zelfstandig een onrechtmatige daad jegens eiseressen gepleegd waardoor zij tot aan de veroordeling van gedaagde op 19 april 2013 nooit tot een afsluiting hebben kunnen komen. Daardoor is (psychische) schade veroorzaakt en in stand gebleven. Eiseressen hebben 13,5 jaar in een onbeschrijfelijke onzekerheid geleefd. Het nalaten de nabestaanden uit hun onzekerheid en lijden te verlossen, is handelen in strijd met het ongeschreven recht en is maatschappelijk onbetamelijk, aldus eiseressen. Volgens eiseressen heeft gedaagde voorts de nagedachtenis aan hun zus aangetast.

De rechtbank stelt voorop dat een aanspraak door nabestaanden op vergoeding van andere schade dan in de wet voorzien is uitgesloten. De benadeelde heeft op grond van artikel 6:106 lid 1 BW alleen recht op vergoeding van immateriële schade als (a) de aansprakelijke persoon het oogmerk had zodanig nadeel toe te brengen, (b) als er sprake is van aantasting van de persoon van de benadeelde, of (c) als de nagedachtenis van de overledene is aangetast. Het partijdebat strekt zich uit tot de situaties bedoeld onder b en c. De vraag is of gedaagde, door

13,5 jaar te zwijgen over zijn daden, onrechtmatig heeft gehandeld jegens eiseressen. De rechtbank beantwoordt die vraag ontkennend. Volgens de rechtbank staat een civielrechtelijke spreekplicht in dit geval gelijk aan een strafrechtelijke vervolging. Mede daarom kan een algemene norm dat een dader verplicht is te spreken over zijn (gruwelijke) daad niet zonder meer worden aanvaard. Eiseressen hebben voorts nog een beroep gedaan op de jurisprudentie van het EHRM waaruit zou blijken dat nabestaanden op grond van artikel 2 EVRM een 'recht hebben op de waarheid'. Volgens de rechtbank kan dit eiseressen niet baten, omdat de verplichtingen die uit het EVRM voor de Staat voortvloeien, niet doorwerken in de verhouding tussen private partijen. Ook de nagedachtenis aan X is niet aangetast door de wijze waarop gedaagde X heeft achtergelaten in het weiland en de gedurende het strafproces door gedaagde afgelegde verklaringen. Dat eiseressen behoefte hebben aan erkenning van hun leed is invoelbaar en de rechtbank heeft daarvoor begrip. Dat neemt niet weg dat op basis van de thans geldende wetgeving geen aanspraak bestaat op vergoeding van schade, zoals door eiseressen van gedaagde is gevorderd. De vorderingen worden daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 16-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:1712

Zaaknummer: C/08/205444 / HA ZA 17-340

Rechters: F.E.J. Goffin, F. Koster en K.G.F. van der Kraats

Advocaten: Y. Moszkowicz, M.J. Hoogendoorn en E.F. Muller

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor ontvoering en verkrachting van minderjarige. Toewijzing immateriële schadevergoeding aan het slachtoffer (€ 15.000). Niet-ontvankelijkverklaring vorderingen wettelijk vertegenwoordiger minderjarige vanwege onevenredige belasting strafproces.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 16-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:1151

Zaaknummer: 2200548116

Rechters: J.M. van de Poll, G. Knobbout en B.P. de Boer

Wetsartikelen: 242 Sr en 282 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Gedeeltelijke toewijzing gevorderde immateriële schadevergoeding. Het slachtoffer is op klaarlichte dag beschoten in zijn auto en ontvoerd. Tijdens de ontvoering is zijn pink afgeknipt.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:3296

Zaaknummer: 13/730015-17 (13IRMO)

Rechters: C.P.E. Meewisse, R.A. Overbosch en A.A. Spoel

Advocaten: G.S.J. van Gestel

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

Vordering moeder van in ziekenhuis overleden zoon tot afgifte medisch dossier en obductierapport. Volgens hof is sprake van dusdanig zwaarwegend belang van moeder dat het ziekenhuis en de behandelend artsen geen beroep toekomt op de geheimhoudingsplicht. Emotioneel belang weegt mee in het bestaan van een voldoende zwaarwegend belang.

D, de zoon van appellante, gebruikte bij leven gedurende een aantal jaren het medicijn Risperdal, dat onder meer wordt voorgeschreven bij de behandeling van schizofrenie. D is op 12 september 2008 opgenomen in het Stichting Wilhelmina Ziekenhuis te Assen. Na uit het ziekenhuis te zijn ontslagen, is D opnieuw in het ziekenhuis opgenomen. D is in 2008, op de afdeling Intensive Care van het ziekenhuis, overleden. Na het overlijden van D is door een patholoog-anatoom, die niet verbonden was aan het Wilhelmina Ziekenhuis, onderzoek gedaan naar de doodsoorzaak van D. Van dit onderzoek is een obductierapport opgesteld.

Appellante heeft het ziekenhuis om een afschrift van het medisch dossier gevraagd, maar dit is door de behandelend artsen afgewezen. In 2009 is door de advocaat van appellante wederom een verzoek ingediend tot het verkrijgen van een afschrift van het medisch dossier. Ook dit verzoek is afgewezen. Appellante heeft in eerste aanleg op grond van artikel 843a Rv afgifte van de hierboven genoemde stukken gevorderd. De rechtbank heeft deze vordering afgewezen, omdat er geen reden aanwezig was om te oordelen dat de geheimhoudingsplicht van de behandelend artsen jegens appellante niet geldt.

In hoger beroep komt appellante op tegen dit oordeel van de rechtbank. De stukken waarop de vordering betrekking heeft, vallen onder het beroepsgeheim van het Wilhelmina Ziekenhuis. Dat beroepsgeheim is, volgens het hof, in die zin niet absoluut, dat het kan worden doorbroken, onder meer indien sprake is van een zwaarwegend belang dat de doorbreking rechtvaardigt. Partijen verschillen van mening over de vraag of sprake is van een dergelijk zwaarwegend belang. Het hof neemt daarbij onder andere in aanmerking dat D op betrekkelijk jonge leeftijd en onverwachts is overleden aan een tot dan toe onbekende hartafwijking. Uit de brief van het ziekenhuis blijkt dat in het obductierapport een verband

wordt gelegd tussen het gebruik van het voorgeschreven middel Risperdal en het overlijden van D. Het is daarom evident dat appellante een emotioneel belang heeft bij het verkrijgen van meer helderheid over de doodsoorzaak van D. Een dergelijk emotioneel belang kan naar het oordeel van het hof, anders dan het Wilhelmina Ziekenhuis onder verwijzing naar het *Jeffrey*-arrest (ECLI:NL:HR:1998:ZC2735) lijkt te betogen, wel degelijk bijdragen aan het bestaan van een zwaarwegend belang. Daargelaten of het *Jeffrey*-arrest, dat in de literatuur hevig is bekritiseerd, niet al achterhaald is door latere rechtspraak van de Hoge Raad (vgl. HR 19 maart 2010, ECLI:NL:HR:2010:BK8146 en 27 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:760), is in het aansprakelijkheidsrecht in toenemende mate plaats voor immateriële belangen. De medische informatie waar appellante om vraagt is cruciaal en indien het ziekenhuis door appellante in een procedure op grond van artikel 6:108 BW wordt aangesproken voor een beroepsfout, dan dienen zij in het kader van de op hen rustende verzwaarde stelplicht in beginsel de informatie te verstrekken ten aanzien waarvan zij zich nu op geheimhouding beroepen. Er is daarom volgens het hof sprake van een voldoende zwaarwegend belang van appellante die de doorbreking van de geheimhoudingsplicht rechtvaardigt. Het vonnis van de rechtbank wordt daarom vernietigd en het ziekenhuis wordt veroordeeld tot afgifte van het medisch dossier en het obductierapport.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:4396

Zaaknummer: 200.198.240/01

Rechters: H. de Hek, M.E.L. Fikkers en A.G.J. Van Wassenae Catwijck

Advocaten: J.F. Schultz en T.A.M. van den Ende

Wetsartikelen: 843a Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Gedeeltelijke toewijzing gevorderde immateriële schadevergoeding. Het slachtoffer is op klaarlichte dag beschoten in zijn auto en ontvoerd. Tijdens de ontvoering is zijn pink afgeknipt.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:3295

Zaaknummer: 13/730033-17 (13IRMO)

Rechters: C.P.E. Meewisse, R.A. Overbosch en A.A. Spoel

Advocaten: P.J.W. de Water

Wetsartikelen: 287 Sr

RECHTSPRAAK

werknemer/werkgeefster

Kennelijk onredelijk ontslag omdat aan werknemer geen ontslagvergoeding is betaald en het ontstaan van het arbeidsongeval dat tot zijn arbeidsongeschiktheid heeft geleid in risicosfeer werkgeefster ligt. Hof wil informatie van deskundige omtrent schade (ernstige tinnitus) en oorzaak daarvan. Prejudiciële vraag of afzonderlijke 7:681 (oud)-procedure en 7:658 BW-procedure bij einde dienstverband in strijd is met Baijingsleer.

Feiten

Werknemer heeft op 19 april 2011 een arbeidsongeval op het terrein van werkgeefster gehad. Werknemer meldt zich daags daarna ziek. Kort daarop stelt hij werkgeefster voor de schade als gevolg van het ongeval aansprakelijk. Vervolgens ontvangt werkgeefster van de arbeidsinspectie een bestuurlijke boete in verband met het overtreden van de Arbeidsomstandighedenwet. Twee weken later wordt bij werknemer de diagnose 'zeer ernstige tinnitus' vastgesteld. Op 11 april 2013 ontvangt werkgeefster toestemming van het UWV om over te gaan tot ontslag wegens langdurige arbeidsongeschiktheid, waarna het dienstverband wordt opgezegd. Werknemer stelt dat het ontslag kennelijk onredelijk is en vordert schadevergoeding. De opzeggingsgrond ligt volgens hem namelijk in de risicosfeer van werkgeefster. De kantonrechter oordeelt dat niet kan worden vastgesteld dat het niet toekennen van een vergoeding aan werknemer vanwege de arbeidsongeschiktheid het ontslag kennelijk onredelijk maakt. Daartoe overweegt de kantonrechter dat niet kan worden vastgesteld of aan werknemer in het kader van een artikel 7:658 BW-procedure een schadevergoeding wordt toegekend in verband met het arbeidsongeval, terwijl het verkrijgen van een dergelijke uitkering invloed heeft op het antwoord op de vraag of het ontslag kennelijk onredelijk is.

Oordeel

Kennelijk onredelijk ontslag

De enkele omstandigheid dat de werknemer zonder toekenning van een vergoeding is ontslagen, levert in het algemeen geen grond op voor toewijzing van een vordering vanwege kennelijk onredelijk ontslag. Daartoe dienen bijzondere omstandigheden te worden gesteld en (zo nodig) bewezen, die in de kern inhouden dat het ontslag is gegeven in strijd met algemeen aanvaarde normen van goed werkgeverschap. Het hof gaat in op de vraag of de arbeidsongeschiktheid het gevolg is van verwijtbaar handelen door werkgeefster. Werkgeefster valt een verwijt te maken van het arbeidsongeval dat zich ten tijde van de werkzaamheden van werknemer heeft voorgedaan. Uit de beschikking van de Arbeidsinspectie kan namelijk worden afgeleid dat werkgeefster onvoldoende voorzorgsmaatregelen had genomen en dat de voorzorgsmaatregelen die waren genomen inadequaat waren. De vervolgvraag – of de gezondheidsklachten van werknemer het gevolg zijn van het arbeidsongeval – kan het hof evenwel in dit stadium van het geding nog niet beantwoorden. Partijen hebben verschillende medische stukken ingebracht, waardoor het hof behoefte heeft aan voorlichting door een onafhankelijke en onpartijdige deskundige.

Prejudiciële vraag samenloop van vorderingen

Partijen debatteren over de consequenties van de samenloop tussen vergoeding aan de werknemer in een artikel 7:681 BW (oud)-procedure en een (eventuele) artikel 7:658 BW -procedure. Weliswaar geldt volgens de Baijingsleer als uitgangspunt dat de werknemer niet meerdere vergoedingen mag ontvangen vanwege dezelfde grondslag maar er bestaat onduidelijkheid en daarmee rechtsonzekerheid over het antwoord op de vraag of in gevallen als het onderhavige onder aanhouding van de artikel 7:681 BW (oud)-procedure eerst de uitkomst van een artikel 7:658-procedure moet worden afgewacht, een schadevergoeding op grond van artikel 7:658 BW in de weg staat aan een (billijke) vergoeding als bedoeld in artikel 7:681 BW (oud) dan wel de rechter op de voet van artikel 7:681 BW (oud) zelfstandig kan oordelen en beslissen, ook over (de mate van) de verwijtbaarheid van het handelen of nalaten van de werkgever bij een arbeidsongeval van de werknemer, omdat de eerste aan de werknemer verstrekte vergoeding kan worden verrekend met een latere vergoeding die betrekking heeft op hetzelfde feitencomplex en op dezelfde vermogensschade(posten) zoals inkomsten- en pensioenschade. Hierover bestaan verschillende en uiteenlopende opvattingen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 15-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:2110

Zaaknummer: 200.181.887/01

Rechters: J.P. de Haan, J.F.M. Pols en M.E. Bruning

Advocaten: M. van der Chijs en A.H.M. Booijnk

Wetsartikelen: 7:658 BW, 7:681 (oud) BW en 16 Arbeidsomstandighedenwet

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid autobestuurder wegens het niet verlenen van voorrang aan een motorbestuurder, hoewel de motorbestuurder rechts inhaalde, met een te hoge snelheid reed, geen rijbewijs had en over een verdrijvingsvlak/busbaan reed. Autbestuurder had volgens berekeningen motorrijder moeten zien aankomen en had voldoende tijd om de aanrijding te voorkomen. Verwijzing naar schadestaatprocedure voor omvang schade.

Eiser is in 2016 betrokken geraakt bij een ongeval waarbij hij met zijn motor op de voorkant van een auto is geklapt. Eiser droeg ten tijde van het ongeval geen beschermend motorpak en beschikte niet over een geldig motorrijbewijs. Hij droeg wel een helm. Als gevolg van het ongeval is eiser gelanceerd en vijftien meter verderop op de weg terechtgekomen. Hierbij heeft eiser verschillende botbreuken en een wond aan zijn onderbeen opgelopen.

Eiser vordert in deze procedure een verklaring voor recht dat Unigarant, de verzekeraar van de auto, aansprakelijk is voor de geleden en nog te lijden schade. Tussen partijen is in geschil of betrokkene 1, de bestuurster van de auto, aansprakelijk is voor de schade als gevolg van het ongeval. Indien dit het geval is, kan eiser op grond van artikel 6 lid 1 van de Wet aansprakelijkheidsverzekering motorvoertuigen (WAM) Unigarant (bij wie betrokkene 1 voor wettelijke aansprakelijkheid was verzekerd) rechtstreeks aanspreken tot vergoeding van zijn schade.

Tussen partijen staat niet ter discussie dat betrokkene 1 links afsloeg, dat zij daarbij voorrang moest verlenen aan het rechtdoor gaande verkeer (waaronder eiser) en dat zij dit niet heeft gedaan. Daarmee heeft betrokkene 1 gehandeld in strijd met artikel 18 Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV) en staat de onrechtmatigheid van haar handelen in beginsel vast. De rechtbank volgt uiteindelijk de uitgangspunten zoals die zijn geformuleerd door een deskundige ten aanzien van de tijd die tussen het optrekken van de auto van betrokkene 1 en de botsing is verstreken. Volgens de rechtbank was deze tijd voldoende om eiser te zien aankomen en had zij de aanrijding kunnen voorkomen. De gevorderde verklaring voor recht wordt toegewezen. De zaak wordt ten aanzien van de omvang van de schade naar

de schadestaatprocedure verwezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 25-04-2018

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2018:5115

Zaaknummer: C/09/535524 / HA ZA 17-712

Rechters: J. Brandt

Advocaten: K. Aantjes en D.D. Markvoort

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Kort geding. Vordering tot betaling van voorschot op de uiteindelijke schadevergoeding na ongeval met brommer van eiser en ander voertuig. Invloed pre-existente klachten op verlies arbeidsvermogen lastig in te schatten. Alleen voorschot ten aanzien van medische kosten die ter vaststelling van de schade zijn gemaakt. Afwijzing voor het overige.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 05-02-2018

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2018:83

Zaaknummer: CUR201703225

Rechters: S.M. Christiaan

Advocaten: R.J. Tromp en M.R. Hammoud